

biết hẳn sắp sửa rút dao. Thoát khỏi lưỡi dao chênh ãnh, hẳn sẽ có thể giết được nàng.

Nàng bèn quay vội vào trong phòng. Nhìn hẳn loay hoay với lưỡi dao, nàng biết hẳn đã kiệt sức, nhưng dầu kiệt sức hẳn vẫn có thể giết nàng như giết ruồi.

Nàng giăng lấy chuỗi dao song Lee đã né tránh và co chân đá lái. Tiểu Phi suýt lãnh ngọn cước nguy hiểm giữa mặt.

Nàng lùi lại, Lee xuống tấn cố gắng nhỏ bật lưỡi dao. Vết đau đơn vô biên hiện rõ trên khuôn mặt tái nhợt vì mất máu. Miệng hẳn mím lại, cánh mũi nở rộng trong tiếng thở phì phò, mái tóc xoa rã rượi, máu dính bết bết.

Một cánh tay của hẳn phải dính chặt sườn non lấy trớn cho tay kia rút dao nên Tiểu Phi không dám bỏ lỡ cơ hội tấn công. Nàng đâm bổ vào người hẳn. Lee lưỡng chững bước tréo, nhưng móng tay dài ngoẵng và nhọn như ngọn dũa sắt của nàng đã thọc trúng mắt. Khỏe như voi bị mù mắt cũng phải qui hàng, phương chi hẳn đã bị thương trầm trọng ở yết hầu.

Sau cùng hẳn vẫn rút được lưỡi dao và thét lên một tiếng kinh hồn. Con dao tuột khỏi bàn tay, rung rung, rơi xuống đất kêu choang.

Rồi hẳn lão đảo bụng mặt. Máu mắt hẳn trào ra, Tiểu Phi lượm dao, đâm thêm một nhát vào

ngực hẳn. Hẳn bỏ tay trên mắt xuống, bịt lấy ngực.

Một mồi, Tiểu Phi ngồi phịch xuống giường. Lee đã mù hẳn, không thấy gì nữa. Không hiểu sao hẳn lại nói được như cũ. Giọng hẳn rit lên như tiếng gió xoáy, có lẽ vì cương họng hẳn bị mở tung:

— Đờ khốn kiếp, mày đánh lừa tao!

Tiểu Phi cười gằn:

— Bây giờ anh mới biết ư? Anh quên là lời thà chết chứ không thể cung phụng xác thịt cho bọn vô danh tiểu tốt như anh. Anh háu ăn thì mất mạng là đúng, còn oán than gì nữa.

Khi ấy, nàng mới có dịp quan sát hẳn kỹ lưỡng. Trên thân hẳn không còn mảnh vải nào hết. Bất giác nàng thương hại những gã đàn ông hiếu sắc từng bị lưỡi dao cấm pháp vào tim trước phút tận hưởng kho tàng nhan sắc thiên nhiên.

Kề ra bọn đàn ông ngu xuẩn đến thế là cùng. Tại mọi trường gián điệp, nữ khóa sinh đều được học những miếng võ đặc biệt để triệt hạ đàn ông. Thế võ thông dụng nhất là giấu dao dưới gối, thừa cơ đối phương ngáy ngất trước miếng mồi thơm tho chỉ cần quay ngược mũi dao là đâm trúng yết hầu. Bị thương nặng nơi cổ, người đàn ông mất ngay hai phần ba sức lực.

Là điệp viên có hạng, Lee không thể không biết điều đó. Biết mà vẫn dút đầu vào thông lọng, chứng

tỏ sắc đẹp đàn bà là mãnh lực góm ghê, còn góm ghê hơn cả một chẻ và thiết giáp xa.

Lee vịn tay vào tường, đầu hơi cúi. Tiểu Phi biết là hẳn đang nghe ngóng. Có lẽ hẳn đang sửa soạn phản công lần cuối trước khi tắt thở. Nàng cười nhạt :

— Anh còn đánh ai được nữa mà bày mưu, lập kế ? Đời anh đã tận, anh hãy ngoan ngoãn nằm dài chờ chết. Tôi hứa sẽ vuốt mắt tử tể cho anh.

Lee vung chân đá. Nhưng ngọn cước tuyệt vọn chỉ vào trong không khí. Hồng chân, hẳn ngã nhoài, giẫy lên như con cá bị chặt đầu rồi nằm yên sau khi thở dốc.

Tiểu Phi móc túi hẳn lấy xâu chìa khóa. Nàng đứng lặng một phút nghĩ ngợi. Nàng không hiểu tại sao nàng lại lấy xâu chìa khóa này. Văn Bình đang bị nhốt trong sà-lim kiên cố cuối hành lang. Nàng có bốn phận hạ sát chàng. Phương pháp hạ sát đặc lực nhất là kêu chàng lại gần cửa sắt rồi bắn trúng tim. Nàng giờ súng là Văn Bình phải chết. Chứ nếu mở cửa cho chàng ra ngoài thì khó thì hành được chỉ thị cấp trên.

Nàng nghĩ như vậy, song chân nàng cứ bước đều như máy lại sà-lim. và bàn tay nàng cứ tra chìa khóa vào ổ. Xâu chìa khóa gồm nhiều cái nên nàng lỏng ngóng tìm mãi mới ra, bỗng hơi ướt đầm

cổ áo như trời mưa lớn.

Nàng sức nhớ là mảnh áo trước ngực rách toang vì bị Lee xé. Đổ mặt, nàng vội sắp xếp lại cho bớt lỏa lồ. Bên trong, Văn Bình lên tiếng, giọng thân mật :

— Tiểu Phi đây ư ?

Nàng giật mình như chạm giây điện trần.

Văn Bình lại nói :

— Anh đợi em từ này, Tưởng em bị thằng Lee giết, anh lo quá. Anh đang đào đất, phá sà-lim ra ngoài cứu em thì may sao em thoát nạn.

Tiểu Phi ngăn người trước lời nói sau chân song sắt của người đàn ông mà Tổ chức bắt nàng coi là kẻ thù bất cộng đái thiên, và bất diệt.

Thì ra chàng đã thành thật để ý đến nàng ! Chàng đã lo lắng khi nàng bị Lee kéo đi nơi hoa ếp hieu ! Chàng đã tìm cách thoát ngục để cứu nàng khỏi tay cương bức của gã đàn ông xấu xí ! Lòng nàng rộn rục. Trong bao năm dấn thân vào nguy hiểm, ít khi nàng cảm thấy tâm hồn rung động. Có lẽ vì sống bên Thần Chết đã lâu, những nữ điệp viên như nàng không còn tình cảm yếu mềm của người đàn bà muốn thuở nữa.

Tiểu Phi đã mở xong vòng khóa thứ nhất. Còn chiếc xích sắt nữa. Chợt có tiếng chân người khua động thỉnh thịch.

Tiểu Phi bàng hoàng, và hồi tiếc thái độ nóng

nổi của mình. Một giọng nói cất lên trong lòng nàng: Tại sao mình lại mở cửa sà-lim cho Văn Bình? Để cứu chàng thoát thân, hay để giết chàng, đúng theo mệnh lệnh công tác? Tâm tư nàng không thể trả lời. Vì Văn Bình đã thúc giục:

— Mau lên em, bọn gác,

Biển chuyện nội tâm rồn rập đã làm Tiểu Phi mất hẳn thói quen bình tĩnh thường ngày. Từ xưa đến nay, nàng vẫn được tiếng là rất bình tĩnh, cho dầu đang ngủ bị dựng đầu dậy, lối ra pháp trường bắn bỏ, nàng cũng không mảy may sợ hãi.

Vậy mà lần này nàng không tự chủ nổi bản thân. Chìa khóa được tra vào ổ, nàng loay hoay mãi vẫn không mở được. Nhưng đến khi mở được cửa thì nàng lại lóng cóng với cái xích sắt nặng nề ngoào buộc trên ổ khóa.

Tiếng chân người đã gần kề. Rồi tiếng quát hung hăng:

— Đứng yên, giơ tay lên!

Tiểu Phi quay thêm một vòng chìa khóa. Xích sắt vẫn trơ như mặt thổ địa.

Tuy vậy nàng vẫn lom khom mở khóa, không chịu giơ tay. Tiếng quát lại tiếp:

— Giơ tay lên, kéo nát óc!

Hai tên lính tóm lấy Tiểu Phi, mỗi tên giữ một cánh tay, đẩy nàng ngã dấp. Nàng cưỡng lại,

nhưng sức đàn ông khỏe hơn. Nàng nhào vào vách đá, toàn thân ề ầm.

Nàng nhận diện được hai tên lính gác quen. Tên cao lêu nghêu cười khẩy:

— Hừ, táo gan thật, dám giết đại úy Lee rồi mở cửa xà-lim đánh tháo cho gián điệp địch.

Tên thứ nhì lùn mập tiếp, giọng day dứt:

— Chuyển này rồi chết dòn, cô ạ. Lát nữa sẽ được ném mùi cá sấu và chó sói.

Tiểu Phi rợn mình. Nàng biết Hắc y không nói dối. Đại tá Woong có một nhà giam đặc biệt, với đầy đủ dụng cụ tra tấn ghê gớm. Muốn giết ai, họ không dùng súng phi đạn, dùng dao mất thời giờ, mà chỉ quăng xuống hầm. Dưới đó, một con chó sói dữ tợn chực sẵn. Hoặc ném vào hồ nước lớn, nhưng nhúc cá sấu ăn thịt, người miệng há rộng toác, chỉ tấp nhẹ là chân đứt phăng.

Tiểu Phi lão đảo đứng dậy. Tên cao ra lệnh:

— Trói nó lại.

Tên mập nói phỉ nước bọt:

— Làm gì có thừng. Lột quần áo nó, bện thừng cũng được.

Tên cao cười vang:

— Ừ nhỉ, giản dị như thế mà tôi quên khuấy. Phải lột truồng nó kéo vương quần áo, chó sói dớp không khoái. Vả lại, bọn mình cũng cần ném trước cao lương mỹ vị chứ!

Đứng sau cửa dầy, Văn Bình đã đoán trước diễn tiến sự việc. Đản ông sống một thời gian dài trong rừng già thường thui chột lưng tâm và lý trí, cho nên khi gặp đản bà họ biến thành chó đói, cắn ngoạm bừa bãi.

Tuy nhiên, chàng không thể khoanh tay nhìn nàng bị hành hạ. Chàng phải tìm cách cứu nàng.

Bên ngoài Tiểu Phi hét lớn :

— Bọn khốn kiếp, không được mó vào người tao. Thà chết tao không chịu cho chúng mày làm hỗn.

Tên mập giang tay tát nàng. Nàng gạt tẻo, nhưng cái tát thứ hai đã vèo tới, mạnh như vũ bão khiến nàng đỡ không kịp.

Nàng lạng người, quay tròn một vòng. Tên mập rượt theo, đâm tới tấp làm nàng tối mắt. Nhưng nàng ráng chịu đau, không thốt lên một tiếng van xin. Tên cao lòi nàng dẩy luồn bàn tay sần sùi vào áo trong của nàng. Nàng hất tay hấn ra. Hấn nghiêng rặng kéo áo nàng rách toang. Nàng ôm hấn vật lộn nhưng đã bị hấn xô té, và nàng lúi hấn té theo.

Tên mập đập lưng nàng, giọng ngạo nghễ :

— Còn mảnh vải kia nữa để xé nốt cho mát !

Nói đoạn, hấn nắm quần nàng. Tiểu Phi bất thần cắn cổ tay hấn, hấn vội nhăn nhó buông nàng ra.

Văn Bình nóng ruột theo dõi tấn kịch từ đầu đến cuối. Tên cao nhẩy lại bênh bạn. Tiểu Phi co chân định tống vào mặt hấn, song hấn tỏ ra giỏi võ hơn bạn nhiều. Hấn nghiêng đầu tránh, rồi hoành tay khóa nàng. Trong khi ấy tên mập tiến ra sau lưng nàng, và «xoạc» một tiếng ghê rợn, quần nàng bị xé lam hai mảnh.

Lõa lồ, Tiểu Phi gọi to :

— Văn Bình ơi, cứu em với !

Văn Bình muốn phá cửa sà lim, xông vào vòng chiến từ nãy. Nhưng vòng xích ác nghiệt vẫn nằm chềnh ềnh cạnh ổ khóa.

— Văn Bình ơi, cứu em với !

Tiếng kêu cấp cứu của Tiểu Phi dội vào tai Văn Bình như tiếng sấm đại liên. Trong đời gián điệp, hàng trăm phen vào sinh ra tử, chưa bao giờ chàng lãnh đạm với phụ nữ, nhất là trong hoàn cảnh nguy nan.

Đành rằng cửa sà lim còn đóng chặt, song không vì thế mà chàng hết cách giải thoát cho người đẹp. Văn Bình xô mạnh cánh cửa. Cửa mở nhưng bị giây xích ngang lại.

Văn Bình bèn lùi lại lấy trớn. Chàng cúi thấp, lấy vai làm mộc rồi lao người vào cửa. Cũng như lần trước, sợi dây sắt hằn hào chặn lại không cho cửa mở. Như người say đờn trên võ đài, Văn Bình hoai vị lặn nữa, xoạc chân, rùng người gầu như

ngồi xồm, theo thể tấn Phốc thối của Bắc quyền, vận khí lên vai, húc trên 70 kilô thịt cứng ngang bê-tông vào khung cửa sắt bướng bình.

Ret, một tiếng chói tai, sợi xích kễch sù bị giắt văng, đồng thời cánh cửa dật khỏi bản lề, và mở rộng hoác, Văn Bình nhào ra hành lang. Tên lính cao lêu nghêu quật ngang bả súng. Chàng lẩn tròn một vòng trước khi lồm cồm trỗi dậy.

Cả hai gã đàn ông ủa lại. Lưng dựa tường, Văn Bình thản nhiên đón đợi các cuộc tấn công. Tiểu Phi lấy tay che ngực, cố gắng giấu diếm một cách tuyệt vọng hai trái tuyết lê mỏng mỏng dang pháp phồng sau làn vải mỏng bị xé nát

Nhưng Văn Bình và hai tên lính không có thời giờ nhận rồi để thưởng thức kho tàng thiên nhiên quý giá ấy. Văn Bình đã chuyển sang ky mã tấn để có thể phản công dễ dàng. Mặc dầu một vấ trúng đạn, vai kia tê bại vì đụng cửa sắt, chàng vẫn còn sức lực rồi rào. Mắt chàng quắc sáng, như muốn ăn tươi nuốt sống hai gã đàn ông hùng hổ.

Tên mập khoa quyền Thiếu lâm đánh vào mặt chàng. Hấn đánh nhanh, mạnh, và kín, chứng tỏ được tập luyện khả công phu, nên Văn Bình không dám khinh thường như trước. Chàng nghiêng đầu, quả đấm như trời giáng suốt qua trán chàng.

Tên cao hươi súng vọt tới. Khẩu tiểu liên trên

tay hấn biến thành cây thiết côn đặc lực, cách xử dụng tròn trịa của hấn làm Văn Bình chột dạ. Thật vậy, hấn chém cây gậy sắt từ trên xuống góc 45 độ đúng còn pháp. Văn Bình phải đảo mình lạ lẫm mới né kịp.

Bị hai kẻ địch tấn công ác liệt một lượt, tuy vậy Văn Bình không nao núng. Phương châm thông thường của chàng là tia lẻ đối phương và tốc chiến tốc thắng.

Tên cầm súng nguy hiểm hơn nên chàng phải khuất phọc trước. Văn Bình cơ chân đạp gió. Tưởng chàng phản công, tên mập nhảy lùi thủ thế, thừa cơ chàng quay ra quần thảo với tên sếu vườn dang thủ bả súng tiểu liên làm khí giới.

Bả súng bằng sắt đen sì quật ngang hông chàng. Chàng hét lớn, nhảy vọt lên không. Bàn chân chưa chạm đất chàng đã phóng hai ngọn cước kinh khủng.

Mũi gậy bên phải của Văn Bình trúng ngực đối phương. Chân bên trái đá hụt, song Văn Bình đã chiếm ưu thế. Bị đánh vào ngực, tên cao loạng choạng, khẩu súng suýt tuột khỏi hồ khẩu. Văn Bình sửa soạn bồi thêm ngón đòn cùi trở song tên mập dữ tợn đã lướt lại như gió.

Văn Bình chờ phát atemi của hấn đến gần mới thót bụng gạt tay. Gân cốt tên mập chưa đủ sức chống lại gân cốt bằng thép của Văn Bình, nên

hắn đau điếng, răng va đụng nhau cầm cập như muốn bứt khỏi hàm.

Tuy vậy, hắn vẫn không chịu nhả Văn Bình. Tên mập chỉ kêu suýt soa rồi bám chặt lấy chàng. Hươu quỳên tới tấp. Chàng ngửa đầu ra sau trong một thế nhu thuật ngoạn mục chờ đối phương quẩn lại mới chụp bắt cườm tay, vặn ngược khiến hắn phải nẩy qua đầu mới khỏi gãy xương.

Hai chân tên mập vừa cất khỏi mặt đất Văn Bình kéo giắt cổ tay cho toàn cây thịt nặng nề ngã vấp. Không ngờ bị chơi độc thủ tên mập sóng soài trên đất, máu chảy ròng ròng vì mặt mũi bị quật dạn vào đá.

Tên linh sếu vườn tiếp tục tấn công bằng bá súng. Hắn xĩa vào mặt Văn Bình. Chàng lại tránh được. Thu « thiết côn », hắn phật treo vào cuống hòng chàng.

Lần này, chàng không thèm tránh. Một cự một, chàng coi kẻ thù như muỗi tép. Trong nhiều trận đấu ghê gớm với đối thủ đệ tứ, đệ ngũ đẳng huyền đen nhu đạo, chàng còn thắng, phương chi tên sếu vườn này chỉ là thủ hạ của đại tá Woong.

Văn Bình vung tay đoạt bá súng đệ dằng như người cho tay vào túi áo lấy quẹt máy để châm thuốc lá. Và sau khi cướp được võ khí của địch chàng chỉ cần phần mười giây đồng hồ ngấn ngủi là hạ địch ngã như trái sung rụng.

Văn Bình xòe bàn tay, sửa soạn tung độc thủ. Theo nhu đạo, tay và chân có 19 phép đánh khác nhau, từ thế nắm bàn tay, hoặc xòe rộng đánh bằng đầu ngón, bằng đốt xương ngón thứ ba, hoặc khuỷu tay, sống bàn tay, đầu gối và xương bàn chân. Thế si-hon-nu-ki-tê đánh bằng những đầu ngón tay chụm lại, bàn tay mở rộng, ngón tay cái cặp lại. Đòn si-hon-nu-ki-tê vèo ra như chớp, với tác dụng khùng khiếp của cây dùi sắt nhọn chọc thủng da thịt đối phương. Hắn cao hơn chàng nửa đầu nên chàng không thể thọc yếu huyệt trên mặt. Vì vậy, chàng nhắm khoảng trống dưới ngực. Từ ức trở xuống, có 5 huyệt khác nhau, trong số có 3 tử huyệt, đánh trúng là thiệt mạng, vô phương cứu sống.

Văn Bình hươu si-hon-nu-ki-tê vào huyệt si-kông giữa vú. Tên linh sếu vườn lượn mình toan tránh. Song Văn Bình tung đòn nhanh hơn nên hắn chỉ thét được một tiếng thảm thiết rồi lao đảo gục xuống.

Chàng dinh ninh tên sếu vườn bị tử thương. Song miếng đòn cực hiểm của chàng lại trượt ra ngoài huyệt si-kông nửa phân tây.

Vì vậy, tên linh cao lêu nghêu đã đứng được đây, nhanh như chân gấu lò so. Văn Bình lùi một bộ khi thấy trong tay hắn lấp lánh con dao sáng ngời.

Hắn rút dao ở đâu ra, chàng không biết. Đánh bằng tay không, hắn tỏ ra lợi hại thì với lưỡi dao sắc như nước, hắn còn lợi hại hơn nhiều.

Hắn vung dao lưỡi dao, sửa soạn đâm, miệng rít nhẹ :

— Tao sẽ moi tim gan mày nhắm rượu.

Văn Bình cười gằn :

— Đừng hy vọng hão huyền. Con dao cùn của anh không đâm thủng nổi da thịt rắn như sắt của tôi đâu. Đây này, đâm thử xem.

Chàng uốn ngực cốt tu dịch nhào tới. Chàng đoán đúng, vì tưởng chàng dọa già tên linh sếu vườn lia mũi dao nhọn hoắt vào tim chàng. Hắn không thể ngờ chàng đã bố trí chu đáo. Hàng trăm kẻ kinh nghiệm trận mạc còn bị mắc lừa huống hồ là hắn !

Văn Bình thân nhiên chờ mũi dao gần kề mới lách người. Có mục kích những phút thập tử nhất sinh này mới đánh giá được tài ba siêu việt của Văn Bình. Chàng né nhanh đến nỗi đối phương chỉ có thể nhìn thấy bị sau khi bị ấn đòn. Phát độc chưởng của Văn Bình rớt đúng bắp thịt cánh tay của gã sếu vườn. Thân hình hắn cao ngun ngút nên tay hắn dài như tay vượn, bắp thịt mỏng teo, dán chặt vào ống xương dẹt. Miếng đòn bất thần của Văn Bình làm té đại gân cốt hắn trong giây phút, lưỡi dao rung rung trong bàn tay, muốn rớt.

Văn Bình tiến lên, khoa luôn hai tay trong một thế Mai hoa diễm ảo. Quyền Mai hoa thường làm kẻ kém tài mất tinh thần, vì nó biến hóa kỳ diệu như rồng bay, phượng múa.

Tên sếu vườn mất tinh thần phần nào cũng vì Văn Bình chuyển thế công từ quyền Anh, qua nhu đạo, niệp khí đạo, đến Mai hoa quyền trong vài phút đồng hồ ngắn ngủi. Hắn ngậy người, không biết Văn Bình đánh atemi hay chiêu chưởng Thiếu Lâm. Và trong khi hắn còn bàng hoàng thì con dao sáng loang đã bị bật khỏi tay, hắn loạng choạng phải gắng gượng mới khỏi ngã.

Văn Bình đã tạo thêm điều kiện cho hắn do ván. Bằng ngọn cước nhẹ nhàng, chàng quét ngang ống quyền mảnh khảnh của hắn. Hắn nhào vào vách đá. Văn Bình bước theo giằng cạnh bàn tay vào gáy.

Tên sếu vườn nằm mọp trên nền hầm ướt át, Không cần cúi xuống, Văn Bình biết hắn đã về châu Diêm chúa, Chàng sửa soạn quay về phía Tiểu Phi thu một tiếng kêu thất thanh đã cất lên :

— Cẩn thận, Văn Bình !

Người vừa kêu là Tiểu Phi.

Thật ra trước đó, Văn Bình đã nghe rõ tiếng gió xẹt. Nghe âm thanh bất thường chàng đã rùn người sẵn. Tiếng gió vừa nổi lên là do lưỡi kiếm gây ra. Đùng hơn đó là cây mã tấu nặng trên 10 kí. Mã

tấu này, võ sĩ Trung hoa cổ xưa thường dùng để tỉ thí trong những trận sống mái. Người thường không thể xử dụng vì nó quá nặng.

Trông lưỡi mã tấu, Văn Bình phát ghê răng. Nó sắc như nước, sợi tóc để gần cũng đứt đôi, không cần cắt.

Mới đó tên mập bị vấp đá, máu mặt tuôn ròng ròng. Văn Bình đã thảy hắc khạc nhỏ đóng răng đâm máu. Má hắc bị thương nham nhỏ, xương quai hàm gãy vụn, hắc phải có sức khỏe vô song mới có thể đứng vững và múa lưỡi mã tấu phục thù.

Tên linh mập khoa mã tấu định chém Tiểu Phi. Văn Bình nhảy đến ngang đường, Hắc quát :

— Tiểu Phi, mày là đứa phản bội. Tao sẽ vằm mày như cám.

Tiểu Phi nín lặng không đáp. Văn Bình cười nhạt :

— Dọa đàn bà yếu đuối không có khí giới thật là xấu hổ !

Tên mập nói :

— Đừng càn rỡ, tao sẽ giết cả mày, giết mày ngay bây giờ.

Văn Bình nhún vai :

— Cám ơn.

Lưỡi mã tấu nặng nề lao xuống đầu chàng. Khởi căn hót trúng chỉ lướt qua là Văn Bình đủ vệt nửa sọ. Song Văn Bình đã đối phó hết sức

bình tĩnh. Bình tĩnh như danh thủ khung gỗ bắt trái banh nhựa do đứa trẻ từ xa ném lại để nó đùa.

Chàng hơi nghiêng, tay vung ra chặn cán mã tấu, tay kia bóp nách địch. Tên mập cứng lại không kịp. Chàng ấn đầu ngón tay vào huyết đồng tử cốt trên khớp xương vai. Hắc nghiêng răng chịu đau. Văn Bình ấn mạnh thêm.

Rắc một tiếng, xương vai hắc gãy lia.

Tuy nhiên, hắc chịu gãy xương chứ không chịu buông mã tấu. Thu tàn lực vào chân, hắc rún lên hông thoát khỏi thế võ ghè góm.

Văn Bình đành buông hắc ra, song thừa cơ hắc trống trải chàng đá móc vào lá lách hắc. Chàng không biết tên mập cũng là kỳ quan trong làng song phi. Tuy béo thù lu, hắc lại nhảy lẹ và dẻo. Thấy Văn Bình tung độc cước, hắc né mình gọn gàng và biểu diễn ngay cho chàng biết hắc không phải tay mơ. Hắc thét « liệu hồn, coi đây » tay chém mã tấu chéo góc, còn hai chân bay lên không trung, vừa nhảy vừa đá loạn xạ.

Văn Bình thầm khen đối phương, vì phải giới nghề xử dụng mã tấu hắc mới dám vừa chém vừa đá liên hoàn. Vì kém tập luyện lưỡi dao sẽ chém lăm ống chân.

Văn Bình gạt được nhát dao chí tử. Song chàng không thể tránh được cả hai ngọn cước, Chàng thót bụng chịu đòn, đồng thời xoay bàn tay chặt cổ

chân đối phương. Văn Bình có thể chém cạnh bàn tay võ tan đồng gạch nung già làm nhiều mảnh, phương chi đây chỉ là cổ chân tròn trịa của gã đàn ông bị thịt. Nói cho đúng, hắn đã dày công tập luyện, song chừa dày công luyện tập bằng chàng. Hắn chỉ đánh trộm được chàng chứ đừng hòng giao đấu nghiêm chỉnh và bền bỉ.

Vì vậy, xương cổ chân của hắn bị đánh dập. Phạm bị thương nơi chân là mất thăng bằng, nên tên mập loạng choạng. Văn Bình thúc đầu gối làm hắn rơi dao và té ngửa. Chàng phóng tiếp átêmi bằng mũi giày vào huyết uô trên đỉnh đầu để đưa hắn sang bên kia thế giới.

Chàng quay lại gọi Tiểu Phi. Thân thể nàng vẫn còn lỏa lồ mặc dầu nàng đã có đủ thời giờ choàng tấm vải mỏng lên những bộ phận cần che giấu. Văn Bình ngậy ngất nhìn nàng : dưới làn vải rách như sơ mướp, nàng đẹp hẳn lên.

Nhưng Tiểu Phi lại không nhìn chàng bằng cặp mắt đắm đuối như chàng lầm tưởng. Nàng đứng phắt dậy. Chàng định ôm nàng, hôn đôi môi hình trái tim luôn luôn đỏ trót như thoa son, và mơn man bờ vai tròn trịa mát rượi.

Chàng không ngờ sự thể lại xảy ra quá phũ phàng như vậy. Khi chàng mở rộng vòng tay sửa soạn du nàng vào lòng cũng là lúc bàn tay trái của nàng giấu trong tà áo rách chia ra.

Chàng nhìn thấy khẩu súng Mô-de đen sì. Ngón tay Tiểu Phi đặt sẵn vào cò. Mắt nàng chăm chú nhìn chàng như muốn tóe lửa. Miệng nàng mím chặt, chứ không hé mở để ban tặng nụ hôn cháy bỏng và những lời ân tình say đắm.

Miệng súng được nhích cao, đối diện ngực chàng. Chàng liếc miệng súng, thái độ kinh ngạc.

Tiểu Phi gằn giọng :

— Z. 28, phiên anh giờ tay.

